

Kalli Historiallista

W i r t t ä ,

Ensimäinen:

Yks Linna oli Idäisell Maall'

Weisatan kuin:

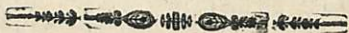
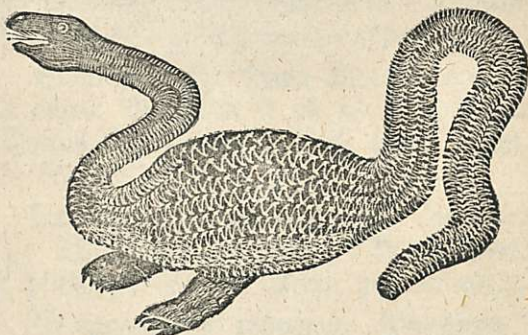
Det ligger ett Slott i Österrif oc.

Toinen:

Kiitett' ole minun Herran oc.

Weisatan kuin:

Räfwad ware Allsmäktige Gud oc.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1891

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSICS

1891

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSICS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Yks' Unna oli Idäisell' Maall Se oli niin kau-
nist ylösrakett Hopial', kullall' kallill' kullall' Ja
kallill' Kiwill' ylösmuuratt.

2. Siell' sisäll' oli yks' nuori Försti Fangitt,
juur hengen jälken, Wiiskymmend' sylvä maan
alla, juur maan alla, Matoin ja kärmetten keskell.

3 Hänen Isäns Rosenborist, Sen Tornin ty-
gö tuli. Ah! minun Poikan! vakas poikan! Voi!
minun Poikan, Kuins olet fangittu kowin.

4. Ah! minun Isän, vakas Isän, Fangeudes
olen kowas, Wiiskymmend' sylvä maan alla, Wai-
was ja ahdistukses.

5. Isä mäni Kuninkan etten, Ja lankeis pol-
willens maahan: Armollinen minun Herran kuu-
le kerran Miks' Poikan on fangittu kowin.

6. Sanon sinull, sanon totta: Mun tyttären
häntä tahto: Waan ei se oll' niin; Sill' Hän on
Eiin Tornis pimiäs siin, Jost' pitä hänen mis-
taman hengens.

7. Armollinen minun Herran! Laske se fangi-
irroll, Wiiskymmend' tuhat' kulda penningit,
kulda penningit: Annan weren pisaran edest.

8. Ei auta kulda penningit, Kuoleman hänen
kummingin pitä, Hänen kaulasans on kulda kää-
dyt, Sentähden hänen kuoleman pitä.

9. Jos kaulas on kulta käädyt, Ei Hän
niit warastanut; Waan yks' kaunis neitsykäinen
on antanut, Kihlain ja rekauden merkiks.

10. Kuin neitsyt sen kuulli ja ymmärsi, Ett
Fangi mestattaman piti: Lähett' silkis, liehuwai-
sen, juur punaisen: Hänen Hengens lähtemisen
merkiks.

11. Brewin kirjott' tällä tavall: Ennen kuins
Henges annat, Kats' ensist ympäri mailman,
juur awarald, Kats' ylös myös Linnan päälle.

12. Kuin sinä nukut, Niin minä hukun; Teh-
käm tai liitto yhteen. Linnan sytytän, waltian
wiritän, näin erikäm yhdes mailmast.

13. Sielun Isä Jumal korjaton Taiman
Waldakundaan, Koston andakon Käteen kanda-
kon, Jumala ylhäid', Sill kuin ei meit yhteen
suonut.

14. Sitt otettiin Fangi ulos tornist, Annettiin
Hänell Sakramenti: Hän huusi Christuksen
tykö, ylös Taimaseen: Nyt pitä minun kuoleman.

15. Sitt hän wiettiin kedon päälle, Hänen
piti astuman trapuill, Silloin hän mestarill saneli,
ja aneli; Ann' wähä wiel elä saada.

16. Mestari sanoi: ei nyt enä; Sinä tahdot
minua nyt pettä: Anna tänne sinun silkis ja kar-
tekis, Joll silmäs sidon kiini.

17. Illä sido wiel silmiäni, Ann' mailmaa ker-
ta katson; en ikänäns enä, Minä tain erän pe-
räst, Kaunill silmillän mailmaa katsell.

18. Hänen Isäns seisoi kedon pääll, Ja itki
katkerast kyllä: Rakas Poikan! Ah! minun Pois

Kan! woi! minun Poikan! Sun kuolemas tahdon
kosta.

19. Ah! minun Isän! rakas Isän! Mä tätä
kuolemata kosta, Wiatoin kuollo, wahingoks ja
murhaks, Jumala its' wereni kosta.

20. Empä sure nuorta ikän, Enk maailman
kauneutra, Baan minä suren mun Neitsykäistä
ihanaistan, Kuing katkerast suree perään.

21. Tai nuori Försti hajotti silkins, Liehu'
maan tuulen wäkeen; Se oli merkki Neitsyell'
juur viimeiseld'; Snytte' Linnan jossa ylöspaloi.

22. Tällä muoto yhdell hetkell kaks Nuoru-
kaista hukkui; Neitsy paloi, Försti hirtettin, ja
ripuustettin, Neitsen rakkauden tähden.

23. Koska kolmas päivä kului, Tuli Enkeli
Taiwaast alas: Ja kaski Nuumin maahan otta
juur kohta, Taikk Kaupunki kadotettan.

24. Sitte tuli kosto suuri, maksettin kuolema
tämä: ja kedon pääll maahan lyöttin ja tapettin
Ihmistä kuusi sataa.

25. Oppikat tästä jokainen Ettei kahta hyvä
mielist' Yhdestä hajot' alas wajoit' ja pois eroit',
Heidän tahtoans wastan.

27. Se ihminen wimmattu, Joka näin pa-
hast' tekee; Jumalast ulos syätty ja hylätty,
Ellei hän kadu sitä.

27. Se on kaikill kyll tiettävä, Kuka tain
Wirren tehnyt: Yksi kaunis Neitsykäinen, ihana-
nen. Siin Linnas kuin Hän paloi.

Toinen:

Riitet ole minun Herran! Ja hyvästi siunattu Poikas! Tahdon nyt weisaata kerran ja aina joka paikass.

2. Diehest pyhäst ja Piikaisest Tämä wirsi on tehty, Sankt Urganäst' yhdest Niddarist Jonk tunnusmerki on nähty.

3. Nyt ja ainian kulkaat kaikki, Herrasta Urganästä: Kapadocian tygö tuli Lohikärme westä.

4. Se Kaupunki on sängen suuri, Usui myös Kuningas siellä; Lohikärme makais läsnä muuri, Tahdoi kaupungin ylösniellä.

5. Se peto niin paha ja ahne oli, Joka päiwä hän elatust tahtoi, Ihmist, eläind', kuin monda kuoli, Ja perät' pois olla mahdoit.

6. Jos ei hän saanut joka päiwä ja yö, Elatust wahwast juur Niin käwi koht Kaupungin tygö, Hengens puhals ylitse muuriin.

7. Kuin hän hengens puhals muurin, Tunsit ne kuin olit sisäll', Jokainen kuoliaks kohta tuli, oli ruumit kaduill' ja teill'.

8. Kuningas sanoi: neuwo toinen pidettämän täs pitä, Petoo wastan ja ihmisi, Et elon nautit saissin.

9. Pitäkämme wuoro myöden Yks lapsi joka talost, Väiwäksi pedolle syöda; Sitt saamme eläjalost.

10. Borgarit pidit kohta käskyn, Kuin Kuningalt' sanottu oli, Edeskäydä täytyi, ei säästää Yks; joka talost pois tuli,

11. Köska jokaiseld' tullut oli Sen julman
Färmeen ruaks', Niin Kuninkan Tyttären muoro
tuli, Ulosmennä pedon teuraks.

12. Kuningas tarits puolen Riikiäns Tyttä-
rens wapauden tähden; Borgarit sanoit: emme
tahdo niin, Syötin meidänkiu lapsen nähden.

13. Herral jollette anna edes, Me sanom to-
rifest juuri, Sill hätä on meidän käsisäm: Me
lyömme maahan teidän muurin.

14. Kuningas tuli murhelligeks', Lapsensa tilan
tähden, Itki hartast', Käski hänen mennä Sanall
suruisell sangen:

15. Käy nyt edes Neitsy minun, Sun pitää
lohikärmen ruaks', Nattelin Kuninkan Pojall si-
nun, Ja ei petojen teuraks.

16. Neitsy murhes käsi postell itki katkerast
kylä Wesi juoksi silmist alas postil. Ah! Kurja
ylkä olet.

17. Neitsy parhaat waattet päällens puki Ja
itki katkerast kylä, Karitsa sylis, kiitti ja luki,
Wuodattain khyneleitä.

18. Jääkät hywäst Herra Jaarin! Jääkä hy-
wäst Kristityt kaikki, Tähän ast' on must pidett'
waari, Nyt pitä edeskäymän raiki.

19. Tule nyt kanssan Herra Jesu Krist!
Tule minua auttamaan, Tunnustan syndiseks' it-
sen wissist, Tule sieluni wapahamaan.

20. Neitsy lähte suurell surull' Siit' Linnast
kaikkein nähden Jotk' olit Kaupungin katuil' ja
teill', Hartast itkit Neitsen tähden.

21. Neitsy meni ulos kedon pääll, ja katseli

ympäriensä, Euli Sankt Urxänä ajain siel'
Hän karatti hewostans.

22. Koska se Herra ajoi edes Kiilsiä suitet
joill hewoistans käänsi, Harniskat kiis kuin Nu-
ringon terä; Ei Neitsy tuntenut häändä.

23. Seiso hywä Neitsy minun! Mitäs itket
niin waikiast? Mikä liene ett muoton on karwas?
Minä tahdon sun päästä waiwast.

24. Neitsy sanoi juur waikiast, Herr Urxä-
nästä wastan: Kynnelli muodatan juur haikiast,
Ja häändä siin olemast haastoi:

25. Ujakaat pois te nuori Mies! Paetkat yst-
tävittien puolen; Tiedän todest ett hukun täs' ties'
Niin hywin minä yksin kuolen.

26. Jumalan awull minä tahdon Sinun hä-
dästä autta, Ja tänäpäni sinull awun tuotta,
Woiman ja konstin kautta.

27. Lohikärme wedest ylöstuli, Niddar ajoi
häändä wastan; Pisti Miekkan kitaan ett läpise
tuli, Eip enä Neitsyt haaskan.

28. Ei lindu lennä niin nopiast, Kuin hän
miekans uloswetä, Joka Kullast', Hopiast' ja
Kaudast' oli, Jolla hän ihmeit teki.

29. O! Woiton Ruhtinas Jesu Krist', Sä
meitä kaikia autta, Pääst meitä synnin sirttehist
Piinas ja kuolemas kautta.

30. Runnia olkon Isälle! Loppumatoin, myös Poj-
alle, Pyhäll Hengell sama tulkon, Olistys kans'
suurell woimall.